

listiskt-demokratiska partiet mot den konservativa och radikala bourgeoisien, utan att därför uppgiva rätten att förhålla sig kritiskt till de från den revolutionära traditionen härrörande fraserna och illusionerna.

I Schweiz understödja de de radikala, utan att förbise, att detta parti består av motsatta element, dels av demokratiska socialister i ordets franska betydelse, dels av radikal bourgeoisier.

I Polen understödja kommunisterna det parti, som sätter en agrarisk revolution såsom villkor för den nationella befrielsen, det parti, som gjorde upproret i Krakau 1846.

I Tyskland kämpar det kommunistiska partiet gemensamt med bourgeoisien, så snart den uppträder revolutionärt, mot den absoluta monarkien, den feodala jordegendomen och småborgardömet. Men det underlåter icke ett ögonblick att hos arbetarna utbilda ett så klart medvetande som möjligt om den fientliga motsatsen mellan bourgeoisier och proletariat, på det att de tyska arbetarna genast må kunna vända de sociala och politiska förhållanden, som bourgeoisiens välde måste medföra, såsom lika så många vapen mot bourgeoisien själv, så att strax efter de reaktionära klassernas störtande i Tyskland kampen mot bourgeoisien själv genast kan begynna.

På Tyskland rikta kommunisterna sin huvudsakliga uppmärksamhet, emedan Tyskland står inför en borgerlig revolution, och emedan denna omvälvning där äger rum under mera framskriden europeisk civilisation i allmänhet och med ett mycket längre utvecklat proletariat än i England under 17:de och i Frankrike under 18:de århundradet var fallet. Den tyska borgerliga revolutionen kan alltså endast bliva det omedelbara förspelet till en proletarisk revolution.

Med ett ord, kommunisterna understödja överallt varje revolutionär rörelse mot de bestående samhällsliga och politiska förhållandena.

I alla dessa rörelser framhäva de egendomsfrågan, vare sig denna uppträder under en mer eller mindre utvecklade form, som rörelsens grundfråga.